

nansminister, siddet et Aar, men man har ikke set, at Ministeriet har gjort Mine til at aflaste Befolkningen, skønt man tidligere i saa høj Grad beklagede denne paa Grund af de trykkende Indtægtslove, som blev paaført den under den forrige Regering. Det eneste, man har lettet Befolkningen for, er den ved Valget saa meget omtalte Svesketold. Naar man ser paa den Balance, som den højtærede Finansminister møder op med, maa man dog vist nærmest komme til det Resultat, at det var lidt letsindigt af den højtærede Minister at give Slip paa denne Svesketold. Jeg tror, at de 5 Millioner rigeligt kunde være i Statskassen, uden at der var blevet Overbalance. Den Balance, der forelægges, er i Virkeligheden svag. Den højtærede Finansminister har været saa heldig ved tredje Behandling i Folketinget at finde forskellige Indtægtsposter, der kunde forhøjes. Spørgsmaalet er imidlertid, om disse Forhøjelser kan holde. En Del af de Resultater, den højtærede Finansminister er kommet til, er jo ikke holdbare; den Forhøjelse af Overskuddet, som den højtærede Minister er kommet til ved en Revision af Militærbudgetterne, er ikke holdbar.

Naar man betragter Budgettet, vil man paa Indtægtssiden forbavses over at se, at medens samtlige Skatter er 391 341 202 Kr., er hele Indtægtsbeløbet kun 375 716 320 Kr. Dette har sin Grund i, at Skatterne ikke er Statens eneste Indtægtskilde, men at man gennem Skatterne maa bløde til Statsvirksomhederne. Disse fremtræder nemlig med et Minus paa 19 214 686 Kr. Naar dette Minus ikke er større, er det, fordi Postvæsenet har givet et passende Overskud, 1 598 747 Kr., og Mønten har givet et Overskud af 5 893 785 Kr., en Indtægtspost, som man vel ikke tør forudsætte, at Mønten kan give de følgende Aar. Dette naas vel i det kommende Aar under Produktionen af de nye værdiløse, saakaldte Sølvmonter, som vi herefter skal slæbe om med i Lommen i Stedet for de nemme blaa Sedler. Hvis de nævnte Indtægtsposter paa de to Statsvirksomheder ikke havde bidraget til at mildne Resultatet, vilde vi have staaet med Banernes Underskud, der er 24 395 000 Kr. Dette maa dog nærmest kaldes et trist Resultat at naa til ved Statsbanerne trods de mange Kommissioner, der har været nedsat for at søge at bringe Statsbanedriften paa en bedre Fod. Nu oplyste den højtærede Finansminister jo, at naar Resultatet præsenterede sig saaledes, var det, fordi man havde taget baade Forrentningen og Afskrivningen med;

det havde man ikke kendt noget til tidligere. Afskrivning har man ganske vist ikke kendt, men det har jo dog før Krigen været en Forudsætning, at den hele Kapital, der stod i Banerne, burde forrentes med 3 pCt. til Statskassen; noget helt nyt er dette altsaa ikke. Men det er jo i høj Grad forkasteligt, at Statsvirksomhederne skal bæres oppe gennem Skatterne. De Virksomheder, som Staten helst bør have i sin egen Haand, bør bæres af disses egen Drift; det bør ikke være saaledes, at Skatteyderne skal dække Underskuddet. De, der benytter disse Virksomheder, bør ogsaa betale derfor. Der er desværre en Lyst hos Administrationen — og det gælder ikke blot Statens, men ogsaa den kommunale Administration i adskillige Byer — til at indføre offentlig Drift og derigennem paatage sig flere og flere Opgaver. Jeg har allerede tidligere under Finanslovbehandlingen henvendt Opmærksomheden paa den Statsdrift, som finder Sted paa de to store Gaarde ved Hillerød: Trollesminde og Faurholm; de bidrager hvert Aar til, at Balancen paa Finansloven bliver mindre god. Der er nu dertil kommet Forsøgsmejeriet, der kræver et Tilskud af 122 000 Kr. Endelig har Ministeren for offentlig Arbejder nu ogsaa faaet Lyst til at drive Landbrug, idet man har overtaget Østergaard til Drift for Statens Regning, medens den tidligere var forpagtet ud. Ogsaa denne Virksomhed vil selvfølgelig give Underskud.

For at naa det eftertragtede Maal at kunne bringe en Finanslov ud af Tinget, som viser Balance, har det for Ministeriet ikke alene været nødvendigt at forhøje adskillige Indtægter, men ogsaa at nedskære Bevillinger, og Ministeriet har navnlig nedskaaret Bevillinger paa Forsvarsvæsenets Budgetter og er derved kommet i Strid baade med, hvad der er forsvarligt, og med, hvad der er lovligt. Disse Nedskæringer maa ses for det første paa Baggrund af Forsvarslovene af 1922. I 1922 skete der en betydelig Reduktion af de Midler, der anvendes her i Landet til Forsvarsvæsenet. Danmark var maaske det første Land, der nedsatte sine Militærudgifter, og det var jo en ret kraftig Nedskæring, der den Gang fandt Sted. Dernæst bør Nedskæringerne ses under Hensyn til hele den europæiske Situation, som sandelig frembyder alt andet end det fredelige Billede, man gerne vil fremvise, naar man taler fra de dertil særlig engagerede Sider om Folkenes Forbund og den Sikkerhed, der skulde flyde deraf. Nedskæringerne fremkommer jo ved, at man foreslaar dels ikke at indkalde de tid